

Magyarország Alkotmánybírósága
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.

Tárgy: alkotmányjogi panaszra vonatkozó indítvány

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	N/1690-0/2016
Érkezett:	2016 OKT 06.
Példány:	3
Melléklet:	3x5+8 db
Kezelőiroda:	1

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjában nevesített, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-ban konkretizált alkotmánybírósági hatáskör és ugyancsak az Abtv. 27. §-ában foglalt indítványozói jogosultság alapján - meghatalmazással igazolt jogi képviselő útján - az alábbiak szerint előterjesztett,

alkotmányjogi panaszra vonatkozó indítványt

nyújtom be.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria – 2016. június 08. napján kelt – Mfv.II.10.033/2016/5. számú ítélet

- alaptörvény-ellenességét megállapítani
- és a döntést megsemmisíteni szíveskedjen.

A megsemmisíteni kért ítélet:

Kúria számú ítélete Mfv.II.10.033/2016/5. számú ítélete.

Az Alaptörvényben biztosított jogok megnevezése:

XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdése;

Az alkotmányjogi panasz előterjesztésére előírt határidő megtartott, a Kúria Mfv.II.10.033/2016/5. számú ítéletét a [REDACTED] Kft. 2016. július 27. napján vette kézhez.

A személyes érintettséget igazolja, hogy a megtámadott ítélet meghozatalához vezető peres eljárás [REDACTED] felperesi részvételével zajlott. [REDACTED]

VESZPRÉMI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG VESZPRÉM
2016 SEPT 26.
Példány:..... mell.:.....db
Az ügyirat száma: 1.M.164/2014

Indokolás

A peres eljárás ismertetése:

[redacted] Korlátolt Felelősségű Társaság [redacted] közjegyző által 34023/Ü/31095/2014/5. számon kibocsátott, perre alakulást megállapító határozata értelmében keresetet indított [redacted] alperes ellen 2014. szeptember 30. napján.

[redacted] alperes a felperesnél ügyvezetői tisztséget töltött be 1997-től - 2014. május 31. napjáig, amely napon a taggyűlés általi visszahívással megbízatása megszűnt. Az alperes 2009. november 26-ától - 2011. október 23-áig ügyvezetője volt [redacted] Kft.-nek is, amely felszámolás alá került. A [redacted] Kft. felszámolójaként a [redacted] került kijelölésre, akinek a nevében a felszámoló jogok [redacted] felszámolóbiztos gyakorolta. A felperesi Kft.-nek átalánydíjas megbízási szerződése volt a [redacted] rodával, amely ennek alapján a cég jogi ügyeit folyamatosan intézte. A felszámolási eljárásban a felszámolóbiztos 2012. év elején pert indított a felperesi társaság ellen, megtámadva a [redacted] felperes, valamint a [redacted] között 2011. április 13. napján létrejött „ing

2011. április 13. napján felperes és a [redacted] Kft. radiátor gyártósorra adás-vételi szerződést kötött. A felperes, mint vevő a vételárat úgy egyenlítette ki a szerződés értelmében, hogy átvállalta az eladónak az [redacted] el szemben fennálló tartozását. 2012. február 15-én a [redacted] t. felszámolója keresetet terjesztett elő a Székesfehérvári Törvényszéknél, amelytől a [redacted] teli szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. A perben I. rendű alperesként a [redacted] t, II. rendű alperesként az [redacted] jelölte meg. Az ügyben I. rendű alperesként jelen eljárás felperesi képviselője terjesztett elő érdemi Ellenkérelmet 2012. március 19-én. Felperes 2012. március 14-én kérte a bíróságtól a szünetelés megállapítását, alperesek ehhez hozzájárultak, a bíróság 2012. március 21-én megállapította a per szünetelését. A felperes az eljárás folytatását 2012. augusztus 13-án kérte, melyet követően a 2012. október 4-i tárgyalás napján felek nem jelentek meg, majd a felek közös kérelmére 2013. február 4-én a bíróság ismételten megállapította a per szünetelését. A felszámoló 2013. augusztus 12-én ismételten kérte az eljárás folytatását, majd szeptember 10-én bejelentette, hogy eláll a pertől.

A NAV eljárást indított felperessel szemben a 2011. április 13-i szerződéssel összefüggésben, annak adóvonzata megállapítására. Az I. és II. fokú határozat elmarasztalta a felperesi társaságot, és 303.399.000,-Ft adótartozás megfizetésére kötelezte. Felperes 2012. december 28. napján keresetet terjesztett elő a jogerős határozattal szemben. Ezen ügyben is az állandó megbízási szerződéssel rendelkező felperest képviselő ügyvéd járt el. A per 2014. január 14-én ítélettel befejeződött, a NAV határozatát hatályon kívül helyezte a bíróság.

2012. november 14-én az alperes felperes képviseletében [redacted] ügyvéddel kötött megbízási szerződést arra, hogy a felperes érdekcsoportjába tartozó [redacted] ft. felszámolási eljárásban jogi szakértőként járjon el. A megbízási díjat 2.000.000,-Ft-ban határozták meg, a teljesítési határidő pedig a [redacted] Kft. „fa.” felszámolótól megvásárolt vagyontárgyak értékesítésének napja, valamint az esetlegesen az ügyből kifolyólag indult peres eljárások lezárása. Az alperes a teljesítést 2013. március 22-én leigazolta, amely alapján a megbízási díjat két részletben 2013. május 10-én és június 19-én kiegyenlítették.

Az alperes 2013. január 4-én a felperes képviseletében megbízási szerződést kötött a [redacted] Kft.-vel arra vonatkozóan, hogy a [redacted] t. felszámolási eljárásával

kapcsolatban, különös tekintettel megbízó és a [REDACTED] Kft. közötti peres eljárásra szakértőként vegyen részt. A vállalási határidőt 2013. április 30. napjáig állapították meg, a feladatok elvégzéséért 4.000.000,- Ft+ÁFA díjazást kötöttek ki. A megbízott 2013. március 25-én írásba foglalta a szakértői véleményét, amelyben a [REDACTED] Kft. alperessel folyamatban lévő per alapjául szolgáló adás-vételi szerződésnek a vételárral, valamint annak kiegyenlítésével kapcsolatos véleményét rögzítette. Ez a vélemény tartalmában, szövegében is túlnyomórészt megegyezett a felperes jogi képviselője által készített korábbi ellenkérelmével. A szakvélemény készítésében igazságügyi pénzügyi és eseti pénzügyi szakértő vett részt. Az alperes 2013. március 25-én a szerződés teljesítését leigazolta, s a szakértői iroda által kiállított számla alapján 5.080.000,- Ft átutalásra került sor három részletben, 2013. május 21-én, június 19-én és szeptember 16-án.

A felperesi társaság többségi tulajdonosa több alkalommal felhívta alperest, hogy az általa megjelölt iratokba való betekintési lehetőséget biztosítson. Kérte a fenti két megbízási szerződés megküldését is. Alperes a szerződéseket, illetve azok teljesítésével, kifizetésével kapcsolatos iratokat nem bocsátotta felperes rendelkezésére. A tag több alkalommal, így 2013. november 21-én, december 19-én, 2014. január 17-én, 27-én, 31-én is sürgette az alperest, hogy kérésének tegyen eleget. A kezdeményezett iratbetekintés alapján egy lista készült, melyek közül azonnal vizsgálat alá vonta felperes a [REDACTED] Kft.-vel és a [REDACTED] Ügyvédi Irodával kötött szerződéseket és azok teljesítését, valamint ezen személyek részére történt kifizetéseket. Alperes ezen iratok kiadását nem teljesítette, a tagok egyáltalán nem jutottak hozzá ezekhez az iratokhoz, tekintve, hogy alperes egyszerűen nem adta át és be sem mutatta azokat.

Az alperest az 5/2014. (II.14) taggyűlési határozattal az alperest 2014. május 30. napjával visszahívták ügyvezetői tisztségéből. Az újonnan megválasztott ügyvezető tisztségbe való belépést követően tartott taggyűlésen ismételten szóba kerültek az alperes által kötött megbízási szerződések, s az a döntés született, hogy ezek miatt az alperessel szemben kártérítési eljárást kell kezdeményezni. A felperes fizetési meghagyás kibocsátást kérte 2.000.000,- Ft és 7.080.000,- Ft megfizetése érdekében, amely ellen alperes ellentmondással élt. Felperes a kereset alapjául az Mt. 209. § (5) bekezdés, valamint a régi Ptk. 339. §-át jelölte meg.

Felperes a megbízási szerződésekhez csak az alperes visszahívását követően jutott hozzá, a szerződések nem a felperes által eddig alkalmazott formátumban készültek. A megbízás tárgya [REDACTED] ügyvéd vonatkozásában: [REDACTED] Kft. felszámolási eljárásában jogi szakértőként vegyen részt." A megbízási szerződésnek [REDACTED] tétele, miszerint a vállalási határidő „A [REDACTED] Kft., mint vevő által a [REDACTED] f.a.” felszámolótól megvásárolt vagyontárgyak értékesítésének napja” teljesen értelmezhetetlenné teszi magát a megbízási szerződést is. Az ügyvédi megbízás teljesítését csak az alperes által kiállított irat tartalmazza, ebből azonban a szolgáltatás tartalma nem derül ki, a teljesítés időpontja sem ad támpontot, a felszámolási eljárásban semmilyen esemény az adott időszakban nem történt. Lényeges, hogy *felperes semmilyen vagyontárgyat nem vásárolt*, ezért a megbízási szerződésben a teljesítésre meghatározott határidő is értelmezhetetlen.

A [REDACTED] Kft. írásbeli szakértői véleménye körében kiemelendő tény, hogy tartalmában szó szerint megegyezik a felperesi jogi képviselő 2012. március 19-i beadványának tartalmával. A szakvélemény ráadásul jogkérdésben, nem szakkérdésben foglal állást.

[REDACTED] ügyvéddel kötött megbízási szerződés időpontjában semmilyen per nem volt folyamatban. A közigazgatási eljárásban is az I. fokú határozat 2012 decemberében született, a fellebbezést, majd a keresetlevelet is a felperes állandó jogi képviselője készítette. A 2013 áprilisában tartott taggyűlés úgy foglalt állást, hogy nincs szükség az eljárásban további jogász, illetve adószakértő igénybevételére, kettő adószakértői vélemény is rendelkezésre állt. Fontos tény az is, hogy 2012. november 26-án kötött

szindikátusi szerződés kimondta, hogy az ügyvédi irodával megbízási szerződés megkötéséről, illetve felmondásáról a *taggyűlés dönthetett*.

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.164/2014/18. szám alatt 2015. március 18. napján kelt I. fokú ítélet megállapította, hogy felperes keresete részben megalapozott.

A bíróság [REDAKT] megbízásával kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy tényleges teljesítés történt és eljárása indokolt volt, [REDAKT]. vonatkozásában felperes keresetének helyt adott.

„A bíróság álláspontja szerint elfogadható és életszerű az alperes által előadott azon hivatkozás, hogy a [REDAKT] ft. felszámolásának gyorsaságában és eredményességében a felperesi gazdasági társaság is érdekelt volt. A rendelkezésre álló csatolmányokból az is igazolást nyert, hogy a felszámolóval az alperes kapcsolatot tartott. Nyilvánvaló, hogy ebben a helyzetben az alperesnek megfelelő információval kellett rendelkeznie arról, hogy egy felszámolási eljárásnak mi a menete, milyen lépései vannak, és abban a hitelezőknek, egyéb érdekelteknek milyen jogai és kötelezettségei vannak.

„A bíróság álláspontja szerint e tekintetben nem lehet arra következtetni, hogy az alperes az ügyvezetőtől elvárt gondosságot nem tanúsította, és indokolatlanul vette igénybe a jogi segítséget. Ennek megítélésénél a bíróság értékelte azt is, hogy a felperes állandó jogi képviselője másik városban tevékenykedik, s esetenként a gyors válasz, a személyes konzultáció akadályokba ütközhet, és indokolt volt helyben elérhető jogi tanácsadó igénybevétele.”

„A szakértői iroda feladata ugyancsak a [REDAKT] ft. eljárásával kapcsolatos szakértői munka elvégzése volt, különös tekintettel a felszámolás alatt álló társasággal folyamatban lévő eljárásra.

Ezzel kapcsolatos szaktanácsadás és tevékenység pontosabb körülírása a megbízási szerződésben nem került rögzítésre, még az sem, hogy milyen szakértelmet igénylő kérdésekre vár a megbízó választ.

Ugyanakkor a szerződésben azonban az alperes felperes képviseletében kikötötte, hogy a véleményét, a megbízott kérésre írásba fogja foglalni, amire 2013. március 25-én sor került.”

„Az alperes szerint számtalan kérdés felmerült. (...) Konkrét kérdéseket megjelölni, amelyekre választ kért és kapott, s amelyek az írásba foglalt szakvéleményben nem szerepeltek, nem tudott.”

„A rendelkezésre álló szerződésből és a tanúvallomásból nem állapítható meg, hogy az alperes a szerződéskötéskor az elvárható gondossággal járt el. Az elvégzendő feladat olyan szintű meghatározása, amely alapján a teljesítés számonkérhető, nem történt. Ilyen körülmények mellett az sem állapítható meg, hogy e szakvélemény beszerzése valóban indokolt volt, figyelemmel arra is, hogy adószakértői vélemény már rendelkezésre állt, és a folyamatban volt eljárásban a vételár, számviteli és műszaki megalapozottsága nem volt vitás.

A becsatolt szakvélemény alapján a megbízási szerződés teljesítésével kapcsolatban a következő megállapítás tehető.

A szakvéleményt egy igazságügyi és egy eseti pénzügyi szakértő készítette.

Az írásba foglalt szakvélemény pedig szinte kizárólag jogi kérdésre adott válaszokat tartalmaz, illetve véleményezi azt az adás-vételi szerződést, amelynek érvényességét a felszámoló [REDAKT] ft. felszámolása során vitatta.

A vélemény formájában, logikájában teljes mértékben követi a felperesi jogi képviselőnek a perben 2012. március 19-én keletkezett ellenkérelmét, amelyben kifejtette azon álláspontját, hogy a megtámadott szerződés milyen jogi érvek figyelembevételével érvényes.

_____ ft. által készített írat szövegében is jórészt azonos a felperesi képviselő beadványával.

Miután e részben csupán megismétli a kézhez kapott beadványt, és az jogi álláspontot tartalmaz, valamint a per előkészítése során feltárt adatokat, nem lehet azt a következtetést levonni, hogy az eljáró szakértők tényleges munkát végeztek, ugyanis jogi szakértelemmel nem is rendelkeznek, tehát jogkérdésekben, szerződés érvényessége körében „szakvélemény-t” nem adhatnak. A tanúként meghallgatott ügyvezető is úgy nyilatkozott, hogy jogi ismeretekkel rendelkező szakértőjük nincs, ebben a részben tulajdonképpen a _____-vel munkakapcsolatban lévő _____ ügyvéd véleményezését vették figyelembe. _____ azonban az alperes katonai megváltási szerződést kötött, s a nyilatkozata szerint ennek keretében bizonyos felperesi képviselő által készített beadványokat áttekintett és véleményezett, a tevékenységének a díj _____-ra megkapta.

A szakvélemény 4. oldal utolsó előtti bekezdése tartalmaz olyan megállapítást, amely a felperes perbeli beadványában nem szerepel, és amely könyvszakértői kompetenciába tartozik, ahol a felperes által megvásárolt gépsor nyilvántartási értékét rögzíti, ebből sem tűnik ki azonban, hogy a nyilvántartás adatának a rögzítésén túl annak értékelését és átvizsgálását is igénylő tevékenység folyt. Az 5. oldal harmadik bekezdésében vastag betűvel szedett megállapítás is többlet a felperesi jogi képviselő beadványához képest, azonban ez sem konkrét vizsgálati eredményt rögzíti, hanem egy tapasztalati alapon megfogalmazott véleményt. A szakvélemény utolsó oldalán rögzítettek pedig a gyártósor megvásárlásának indokoltságát tartalmazza.

A bíróság álláspontja szerint erre a megállapításra illetve vizsgálatára szükség nem volt, hiszen az adás-vételi szerződést már egy évvel korábban megkötötték, utólagosan felvetni az ügylet indokoltságát teljesen felesleges. Az adatok pedig melyet az utolsó oldalon lévő táblázat és az egyes számú melléklet tartalmaz, pusztán a mérlegadatok rögzítése különösebb feldolgozás, értékelés nélkül.

Az alperes szerint a szakértő iroda igénybevételére szükség volt a felelős őrzésben lévő _____ ft. tulajdonában volt eszközök értékelése miatt is.

A rendelkezésre álló bizonyítékokból pedig az állapítható meg, hogy az írásban rögzített szakvélemény ezzel kapcsolatban semmilyen vizsgálatot és vizsgálati eredményt nem tartalmaz, és az sem állapítható meg tekintettel _____ tanú vallomására, hogy ezeket az eszközöket a _____ ft. értéktől Kft. részéről bárki megtekintette volna. A tanú szerint a felszámoló és vele együtt érkező szakértők, valamint potenciális vevők, a felszámoló jogi képviselője jártak a tároló helyeken.

A rendelkezésre álló bizonyítékokból az a következtetés vonható le, hogy _____ ft. igénybevétele részben szükségtelen volt, hiszen jogkérdésben _____ adott szöveges véleményt, az egyéb ténylegesen rögzített mérlegadatok pedig az alperes rendelkezésére is álltak, a gyártósor adás-vételi szerződésének az indokoltága pedig már nem volt vizsgálendő kérdés.

A bíróság álláspontja szerint ebben az esetben az alperes nem a tőle elvárható gondossággal járt el, amikor ennek ellenére a _____ ft. teljesítését leigazolta, és a teljes összegű megbízási díjat kifizette, ez olyan indokolatlan kiadás volt, amely a felperest károsította, és ezért az alperes az Mt. 179. § (1) és 209. § (4) bekezdése szerint köteles megtéríteni.

A bíróság álláspontja szerint ennek megítélésénél nincs jelentősége annak, hogy az alperes más években is vett igénybe szakértőt, és a kimutatás szerint a 2013. évben az e címen kifizetett összeg nem haladja a többi év költségét, mivel nem az a per tárgya, hogy kirívó volt-e az adott évben e célra felhasznált összeg, hanem az, hogy önmagában a szakértő igénybevétele szükséges, indokolt, a felperes érdekeit szolgáló volt-e.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a taggyűlés határozatot nem hozott az igény érvényesítéséről, az eljárást meg kell szüntetni.

A bíróság nem osztja az alperes ezen álláspontját, hiszen a meghallgatott tanúk, illetve felperes ügyvezetője nyilatkoztak arról, hogy e tárgyat megvitatta a taggyűlés, és a kártérítés érvényesítéséről döntöttek.

Az alperes arra is hivatkozott, hogy a felperes kárenyhítési kötelezettségét elmulasztotta, mert a kárt elsősorban a megbízottakkal szemben kellett volna érvényesíteni.

A bíróság álláspontja szerint a felperes nem kötelezhető az adott körülmények mellett arra, hogy az igényét egy bizonytalan kimenetelű perben kísérelje meg érvényesíteni, hiszen az igénye bizonyításához az alperes közreműködésére lenne szükség, aki azonban teljességgel ellenérdekelt. A kárt pedig az alperes előbbiekben részletezett gondatlan magatartása idézte elő."

Az ítélet ellen felperes és alperes is fellebbezést terjesztett elő.

Felperes fellebbezésében rögzítette, hogy az I. fokú bíróság megállapítása – miszerint [REDACTED] tényleges, a felperes érdekében álló teljesítésének igazolása a lefolytatott bizonyítási eljárás adataival nem áll összhangban, sőt abból az állapítható meg, hogy alperes – mint [REDACTED] volt ügyvezetője – érdekében álltak. Fenntartotta álláspontját, hogy a perben nem volt szükség másik jogi képviselő igénybevételére, így vitatja az ítélet azon részét, hogy melynek állítása szerint a tényleges teljesítés igazolt volna. Sérelmezte, hogy [REDACTED] szolgáltatás teljesítéséről semmilyen irat, dokumentum nem lelhető [REDACTED] s aláírtasát tanúvallomásával, maga is állította tehát, hogy soha semmit írásban nem közölt, noha azt is nyilatkozta, hogy részt vett levelek összeállításában, illetve határidők figyelését teljesítette. Írásbeliség mellőzésevel ilyen teljesítés nem jöhet létre, ugyanakkor ez utóbbi aligha lehet jogi feladat. A teljesítés egyetlen irata a teljesítésigazolás. A megbízási szerződésnek azon kitétele, mely szerint „A [REDACTED] mint vevő által [REDACTED] Kft. „fa.” felszámolótól megvásárolt vagyontárgyak értékesítésének napja” teljesen értelmezhetetlené teszi magát a megbízási szerződést is, felperes ugyanis nem vásárolt a felszámolás alatt álló [REDACTED] „fa.” vagyonából semmilyen vagyonelemet.

A bíróság álláspontja felperes szerint éppen azt támasztja alá, hogy indokolatlanul vett igénybe alperes állandó megbízással rendelkező jogi képviselő mellett másik jogi képviselőt, és igazolja azt is, hogy azt nem felperes érdekében vette igénybe, hanem mint a [REDACTED] ügyvezetője. Felperes hivatkozott az 5/2008. (XI. 27.) MÜK Szabályzattal módosított 8/1999. (III. 22.) MÜK Szabályzatra, mely A megbízási jogviszony c. részében 6/4. pontjának d) alpontjában kifejti, hogy „...ha a megbízónak már van más ügyvédje, az ügyvéd a megbízást csak akkor vállalhatja, ha a korábbi megbízás megszűnését a megbízó igazolta, vagy a korábbi ügyvéd az együttes megbízáshoz hozzájárult.” Erre tekintettel sem lehetett indokolt a bíróság azon álláspontja, hogy „nem lehet arra következtetni, hogy az alperes az ügyvezetőtől elvárt gondosságot nem tanúsította, és indokolatlanul vette igénybe a jogi segítséget. Ennek megítélésénél a bíróság értékelte azt is, hogy a felperes állandó jogi képviselője másik városban tevékenykedik, s esetenként a gyors válasz, a személyes konzultáció akadályokba ütközhet, és indokolt volt helyben elérhető jogi tanácsadó igénybevétele.” Ez utóbbi megállapítás sem megalapozott, mert felperes tevékenysége az egész ország

területére kiterjed, különböző településeken 23 áruházat működtet, köztük Dunaújvárosban a radiátorgyárat is, melynek szintén alperes volt a vezetője, továbbá vezérigazgatója volt alperes a szerződéskötés időpontjában a felperes anyacégének - [REDACTED] - amelynek székhelye azonos a jogi képviselő székhelyével. A felperesi társaság tevékenységének hangsúlyos része épp Dunaújváros, a felperesi jogi képviselő székhelye. Tévedett az ítélet, amikor a tevékenység is ügyvezetés tekintetében Veszprémet jelölte meg, mert ez csupán az ügyvezető bejelentett állandó lakóhelye., de a tevékenység nem ehhez a városhoz kötött. Ráadásul [REDACTED] jogi képviselővel is csak szóban beszéltek, ami nem különbözik egy telefonos egyeztetéstől. Alperes felperesi képviselővel való „rossz kapcsolata” 2014. évre tehető, ez nem hozható kapcsolatba a 2012-2013. évet érintő szerződéssel.

Felperes kiemelte azt is, hogy a bíróság nem értékelte azt, hogy mind alperes, mind [REDACTED] kifejezetten úgy nyilatkoztak, hogy olyan teljesítés nem történt, amelyet a szerződés megnevez. Arra is rámutatott felperes, hogy a Szindikátusi szerződés aláírásra 2012. november 26. napján került sor, a szövegszerű egyeztetésre korábban vette kezdetét. A szerződés teljesítése a szerződés megszűnésének egyik esete, így akkor járt volna el helyesen az alperes, ha legkésőbb a megbízás tényéről, illetve annak megszűnéséről felperesi társaság taggyűlést tájékoztatja előzetesen a teljesítésigazolást megelőzően, 2013 márciusában. Ezt nem tette meg alperes, igazoltan megszegve a Szindikátusi szerződést és felperesi társaság létesítő okiratát is. Alperes a szerződés bemutatására szóló felhívásnak sem tett eleget, elvárható magatartása e tekintetben is hiányzott.

Alperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy lényeges eljárási szabálysértésként jelölte meg, hogy a bíróság nem ellenőrizte, hogy felperes képviselőjének van-e felhatalmazása a per vitelére, mert a perindításról szóló határozatot nem csatolta. Állítása szerint a szakértő társaság teljesítése az írásbelinél kiterjedtebb volt, szóbeli konzultációban is megnyilvánult. Kifogásolta, hogy felperes a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, mert elvárható lett volna tőle a perindítás mellett az is, hogy a megbízottakkal felvegye a kapcsolatot. Az adóhatósági határozat jogerőre emelkedése olyan időben történt, amikor az adószakértők nem voltak elérhetőek.

A Veszprémi Törvényszék eljárása során vizsgálta a tényállást, azt kiegészítette, teljes körű bizonyítást folytatott le, a másodfokú eljárás során három tárgyalás tartására is sor került.

A Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Mf.20.329/2015/14. szám alatt meghozott ítélete az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte alperest további 2.000.000,-Ft megfizetésére, tehát felperes keresete megalapozottnak bizonyult teljes egészében.

A Törvényszék kiegészítette a tényállást az alábbiakban:

„Felperesi képviselő alperes részére 2012. július 26-án megküldte a felelős őrzéssel kapcsolatos jogszabályokat, aki az állandó felelős őrzés díját havonként 970.000,-Ft+áfa összegben határozta meg. Ennek alapján a felelős őrzés iránti igénybejelentést a jogi képviselő elkészítette, azt az ügyvezetőnek továbbította. A 2012. július 26-i felhívásban a vagyontárgyak őrzése miatt a felszámolás kezdő időpontjától a felszólításig terjedő időtartamban összesen 11.087.100,-Ft őrzési díj megfizetésére szólította fel a felszámolót a felperes nevében az alperes azzal, hogy amennyiben az erre vonatkozó szerződést nem írja alá, úgy az őrzésről haladéktalanul gondoskodjon, de az elszállításra csak a díj kiegyenlítését követően kerülhet sor, mert annak visszatartására a felelős őrzés szabályai szerint a felperesnek joga van. A felszámoló első ízben 2012. augusztus 2-án jelentette meg a Céglőnyben az őrzött vagyontárgyakkal kapcsolatos nyilvános pályázatot. A felperesi jogi képviselő az alperes nevében 2012. szeptember 3-án sürgette az új pályázat kiírását, valamint panaszt tett a felszámoló szervezet ügyvezetőjénél a felszámolóbiztos

összeférhetetlenségével kapcsolatban. 2012. december 20-án az alperes jelezte a felszámolónak, hogy a tárolás költségeinek a térítésére igényt tart, és kérte a visszajelzést a szerződés értelmében. Az új felszámoló a tárolási díjból eredő követelést 12.000.000,-Ft és áfa összegben elismerte, kérte az elfogadott összegről a számla kiállítását, tájékoztatást adott arról, hogy az igény kifizetésére a megmaradt vagyontárgyak értékesítését követően kerülhet sor.

A felszámoló által megbízott [REDACTED] 2013. január 11-én készítette el a felperes felelős őrzésében lévő [REDACTED] ft. tulajdonát képező eszközökkel kapcsolatos műszaki szakértői véleményt. A pályázatot a felszámoló ennek alapján 2013. január 24-én kiírta, azt megjelenés előtt az alperes részére is megküldte. A felperes a pályázatot 2013. január 2013. február 11-én benyújtotta, ahol nettó 12.000.000,-Ft vételárra tett ajánlatot. A felszámoló 2013. április 8-án értesítette arról, hogy a pályázatát elfogadja és kérte, hogy vevőkijelölési jogával élve nevezze meg a vevő személyét és adja meg annak adatait. Az alperes ennek eleget tett, ennek alapján a felszámoló 2013. április 10-én a kijelölt vevővel, az [REDACTED] -vel megkötötte az ingó adásvételi szerződést, a felperes által megjelölt vételáron, a vételár rendezése a felperesnek a tárolási díj iránti követelésének figyelembevételével történt, a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy a pályázó által kijelölt vevő a pályázónak köteles közvetlenül megfizetni a vagyontárgyak vételárát, annak [REDACTED] szemben fennálló őrzési díj követelésére tekintettel. 2013. október 9-én az alperes közölte a felszámolóbiztossal, hogy a kifizetés megtörtént és a tárolási díjra kibocsátott számlát kifizetettnek tekinti.

A felszámoló 2012. november 26-án tájékoztatta a [REDACTED] hitelezőit a folyamatban lévő polgári perrel kapcsolatban és az adós helyzetét értékelve arra a következtetésre jutott, hogy likvid vagyoni hiányában a perköltség finanszírozására nincs forrás, ezért nincs abban a helyzetben, hogy folytassa a pert, így a maga részéről el kíván állni a keresettől. Felhívta a hitelezők figyelmét a per továbbvitelének lehetőségére és a perbelépési szándékuk jelzését kérte azzal, hogy az a hitelező, aki élni kíván e lehetőséggel 2012. december 31-ig jelezze, mert ezen időpont után a felszámoló el kíván állni a pertől.”

„A polgári perben 2013. január 4-re került kitűzésre a tárgyalás. 2013. január 3-án az alperes elektronikus úton jelezte a felszámolóbiztosnak, hogy a kitűzött tárgyalás megtartása nem célszerű, ezért javasolta a per lezárását. A felszámolóbiztos másnap közölte, hogy a hitelezők felé már jelezte, hogy az elállási szándékát, amelyre egy hitelezőtől érkezett válasz. Ezen hitelezőnek kérésére tájékoztatást adott és várhatóan ő is el fog állni a perbelépési szándékától. Erre tekintettel kérte, hogy a szünetelési kérelmét készítsék el, azt a felperes jogi képviselője is írja alá. Ennek megfelelően a felperesi jogi képviselő és a felszámoló képviselője is faxon juttatta el az elkészített szünetelési kérelmet a perbírószákhoz.

A másodfokú adóhatósági határozatot 2012. december 17-én kézbesítették az állandó jogi képviselő részére. Veinperl Róbert, a felperes állandó adóhatósági szakértője december 19-én elektronikus levélben tájékoztatást adott az alperesnek és az állandó jogi képviselőnek a határozathoz fűződő jogkövetkezményekről, a jogerőről, a méltányossági kérelem benyújtásáról és a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemről. Ennek kapcsán említést tett arról, hogy mire kell hivatkozni a kérelemben. Levelét azzal zárta, hogy amennyiben ezt átküldik lehetősége lesz elolvasni. A felperes arról tájékoztatta az adószakértőt, hogy végül a keresetlevelet és a felfüggesztési kérelmet benyújtották és értesítették az adóhatóságot is erről.

Az állandó jogi képviselő az adóhatósági perben a keresetlevél és a végrehajtással [REDACTED] tervezeteit e-mailben (az alperes tudtával) a felperes állandó adójogi szakértője [REDACTED] részére is megküldte, aki arra 2012. december 27-én véleményt nyilvánított, változtatásokat javasolt, megjelölte a végrehajtás felfüggesztését megalapozó okiratok benyújtását, egyúttal kifejezte azt a szándékát,

hogy külföldön tartózkodása miatt az otthoni idő alapján általa megjelölt időben bekapcsolja a telefont és hívja az alperest és a jogi képviselőt, annak érdekében, hogy választ váltsanak az előkészített iratról.”

A másodfokú bíróság állást foglalt az alkalmazandó jogszabályról az ítéletében, ezek alkalmazása irányadó voltát részletesen kifejtette, megindokolta, történeti elemzést is feltárt a vezető állású munkavállalók felelősségével kapcsolatban. Az ítélet a továbbiakban az alábbi következtetésekre jutott:

NEM volt iratellenes megállapítása az elsőfokú bíróságnak a tekintetben, hogy a társaság az ügyvezetővel szembeni perindítás tárgyában határozatot hozott.

A fellebbezési eljárás során becsatolt a 6/2014. (VII. 10.) taggyűlési határozat szerint ugyanis amennyiben alperessel szemben a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés nem jön létre, úgy rendes felmondással kerül megszüntetésre a munkaviszony, de ebben az esetben az ügyvezetővel szemben érvényesítésre kerülnek a korábban említett ügyek. Megállapítható volt az iratok alapján tehát az elsőfokú eljárásban, hogy felperes a Gt. 141. § (1) bekezdés n/ pontja szerinti követelésérvényesítés tárgyában hozott határozatot. Ilyen határozat hiánya egyebekben sem minősül eljárási szabálysértésnek, mert az ítélezési gyakorlat ennek elmaradását a keresetösségi jog körében értékeli.

Kimondta az ítélet, hogy „Annak van tehát jelentősége a kártérítési felelősség szempontjából, hogy a társaság gazdasági (jogi) helyzete milyen volt a szerződéskötéskor, azt közvetlenül megelőzően milyen volt a cég pozíciója, az általa elérni kívánt célok teljesüléséhez a szakértői megbízás nyomán jutott-e olyan információkhoz, amelyek a gazdasági döntést elősegítették. (EBH.2011/70.)”

Az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perben a felszámoló arra hivatkozott, hogy a megállapodás a hitelezők kijátszására irányult, a felszámolás alatt álló társaság a felperest, mint egyik hitelezőt a többi hitelező hátrányára előnyben részesítette, mert a vevő tisztában volt a fizetéseképtelenségi helyzetével. A közigazgatási perben a forgalmi érték nem volt kétséges, a felperes pedig kezdettől fogva arra hivatkozott, hogy az adótartozás a [REDACTED]ól nem volt behajthatatlan, másrészt a szerződésben a teljesítés módjaként meghatározott tartozásátvállalás nem teljesült. Az adóhatósági határozat hatályon kívül helyezésére azért került sor, mert a közigazgatási szerv a tényállást nem tisztázta, nem volt megállapítható, hogy a teljesítés módjaként kikötött tartozásátvállalás megvalósult-e, az adóhatóság pedig nem igazolta, hogy az adótartozás egyenes kötelezettje, [REDACTED] vonatkozásában a tartozás behajthatatlan, ezért a felperes mögöttes felelőssége nem volt megállapítható.

„Az igazságügyi szakvélemény alapján azt kellett értékelni tehát, hogy ezekben a perekben felmerült kérdésekkel kapcsolatban milyen információkhoz jutott az ügyvezető, amellyel a perbeli álláspontját alátámaszthatta.

A Gt. 30. § (2) bekezdése és az Mt. 179. §-a közötti lényeges eltérés a kártérítés mértékének korlátozásán túl abban van, hogy az előbbi esetben a bizonyítási szabályok exculpációsak, vagyis az ügyvezető bizonyíthatja, hogy eljárás megfelelt a társaság elsődleges érdekeinek, ezért a másodfokú bíróság szerint azt kellett megítélni, hogy szerződéskötést közvetlenül megelőzően a polgári és közigazgatási peres eljárás időtartama alatt, valamint a felszámolásban mi történt, mi indokolta azt, hogy ezen szerződések megkötésére sor kerüljön.

A szakértői megbízási szerződés alapján az igazságügyi szakértő feladata, hogy a tudomány és műszaki fejlődés eredményeinek felhasználásával készített szakvéleménnyel segítse elő a tényállás megállapítását, a szakkérdés eldöntését. (2005. évi XLVI. törvény 1. § (1) bekezdés).

vélemény elkészítésére. A felelős őrzésben lévő vagyontárgyakat a szakértő megtekintette, de a felszámoló írásbeli megbízása alapján és az ő érdekében tette!

Alperes arra hivatkozott, hogy a társaság állandó szakértője [redacted] és [redacted] tisztséget nem kapott, ezt a felperes által becsatolt iratok igazolják. Ezen szakértők a közigazgatási perben benyújtott keresetlevelet véleményezték, változtatásokat is javasoltak annak figyelembevételével. Egyebekben arra az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá, hogy adóügyi megállapításokat a szakértői vélemény nem tartalmaz, nem is adószakértő készítette. Azt az alperes nem bizonyította, hogy a megbízása alapján [redacted] által készített szakértői vélemény hatására változtatta volna meg a felszámoló az elhatározását, és ez indította volna a polgári perben a keresetelállásra, a peradatok ezzel ellentétes tényeket rögzítenek, erre nézve azonban bizonyítási indítványa nem volt.

[redacted] töltött megbízási szerződés kapcsán a másodfokú bíróság az ügyvéd tanúvallomása alapján azt állapította meg, hogy a szerződés mögött tényleges teljesítés állt, mert a tanú részletes tájékoztatást adott a felperes részére a felszámolási eljárásban irányadó jogszabályok tartalmáról."

Alperes arra hivatkozott az ügyvéd igénybevételével kapcsolatban, hogy a korábbi jogi képviselővel szemben súlyos bizalomvesztés következett be. Alperes viszont a személyes meghallgatásakor azt állította ezzel szemben, hogy az állandó megbízottal 2012. decemberében – tehát ezen megbízás létrejötte után – még együtt tudott dolgozni. (5. számú jegyzőkönyv 7. oldal).

Megállapítható, hogy a szindikátusi szerződés még nem korlátozta az alperest újabb ügyvéd igénybevételében. „Amennyiben ez a bizalomvesztés már 2012. decemberében kialakult, úgy a másodfokú bíróság szerint az ilyen tisztséget betöltő személlyel szemben elvárható követelmény, hogy a szindikátusi szerződésre is figyelemmel erről tájékoztassa a felette munkáltatói jogkört gyakorló taggyűlést és iránymutatást kérjen a szerződés fenntarthatóságával kapcsolatban. Az alperes erre nem hivatkozott."

A fellebbviteli bíróság [redacted] ügyvéd tényleges teljesítése ellenére sem tudta azt megállapítani a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a társaság elsődleges érdeke volt 2012. őszétől 2013. márciusáig terjedő időszakban újabb állandó jogi képviselő igénybevétele.

Az alperes arra hivatkozott, hogy a felszámolásban a felperesi társaság hitelezőként, felelős őrzőként, pályázóként vett részt és környezetvédelmi szempontból is indokolt volt a jogi tanácsadás. Ennek alapján a másodfokú bíróság utal a kiegészített tényállásra: a felperes [redacted] megbízását megelőzően már bejelentette a felszámolási eljárásban a hitelezői igényét, amelyet a felszámoló visszaigazolt, majd beszámítással is élt, ennek visszaigazolása valóban csak hosszabb idő elteltével történt meg. Az ügyvezető tájékoztatást kapott a felelős őrzés szabályairól az állandó jogi képviselőtől, ennek alapján maga határozta meg annak összecszerűségét és a megbízása alapján készített iratban a felelős őrzési díjat, mint felszámolási költségigényt a felperesi jogi képviselő a felszámolónak bejelentette. Tény, hogy ennek visszaigazolására hónapokig nem került sor, azt csak 2012. decemberében fogadta el a felszámoló. Azt azonban nem lehet megállapítani, hogy ez annak következménye, hogy [redacted] milyen tartalmú tanácsot adott, a felszámolóval folytatott tárgyalásokon nem is volt jelen.

Azt az alperes sem állította, hogy a pályázati anyag összeállításában az új ügyvéd közreműködött volna, a pályázat benyújtásának feltételeit az alperes csak akkor ismerhette meg, amikor a felszámoló azt a Céglétrejöttében történt megjelenés előtt részére megküldte.

A benyújtott pályázatok alapján a döntés egyedül a felszámolót illette meg, az nem állapítható meg a rendelkezésre álló bizonyítás alapján, hogy [redacted] ügyvédnek a pályázati eljárásra vonatkozó jogi

szabályokról adott tájékoztatása eredményezte volna azt, hogy a felszámoló a kiírás győzteseként a felperest jelölte meg. [REDAKT] teljesítése 2013. március 22. napján valósult meg, eddig kifejtett tevékenységéért kapta meg a díjazását.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a munkaügyi bíróság azon álláspontjával, hogy pusztán az, hogy az állandó ügyvéd irodája más városban működött, indokoltta tette volna újabb jogi képviselők igénybevételét.

Az adós vagyontárgyainak őrzése felszámolási költségnek minősül a 225/2000. (XII. 19.) Kormányrendelet 6. § (1) bekezdés, a Cstv. 27. § (2) bekezdés b/ pontja szerint. A felszámolás alatt keletkezett felszámolási költséget nem a Cstv. 37. § (1) bekezdésében megállapított 40, illetőleg 180 napos határidőn belül kell bejelenteni (BDT.2005.1290., Pécsi Ítéltábla, Fpk.30.297/2004/2., Legfelsőbb Bíróság Gfv.XI.30.295/2005/6.) Megállapítható, hogy a meghatározott időtartamra vonatkozó felszámolási költségigény bejelentése a korábbi jogi képviselő által megtörtént, csak a visszaigazolás maradt el. Nem igazolt az alperes olyan időben behatárolt ügyvédi tevékenységet sem, amelyet a nem veszprémi székhelyű jogi képviselő helyett az új meghatalmazottnak kellett elvégezni. Az a hivatkozás pedig, hogy az ügyvezetőnek személyes és hosszas tájékoztatásra volt szüksége ismeretei bővítéséhez nem tartozik a felperes gazdasági érdekeinek elsődlegességéhez. Az ügyvezetői tisztséget betöltő munkavállalónak rendelkeznie kell olyan alapvető – többek között jogi, gazdasági – ismeretekkel, amelyek a munkakör ellátásához szükségesek. Ezen információk megszerzése nem a munkáltató, hanem a munkavállaló érdeke, az alperes pedig nem tudta bizonyítani, hogy az ügyvédi megbízási szerződés a felperes céljait szolgálta. Ez a megállapítás a speciális jogi ismeretek körébe tartozó felelős őrzés szabályaira nem vonatkozik, de erre nézve már az ügyvédi megbízás megkezdése előtt, a korábbi állandó jogi képviselőtől már teljes körű tájékoztatást kapott.

Amennyiben az ügyvezetőnek kételye merült fel a tájékoztatások szakszerűségével kapcsolatban, ezt azonnal jelentenie kellett volna a társaság taggyűlésének, tekintve, hogy tudomása volt a szindikátusi szerződésnek az új jogi képviselő alkalmazására vonatkozó kikötéséről.

[REDAKT] maga vallotta: a közigazgatási perben nem működött közre, csupán a fellebbezést véleményezte, környezetvédelmi problémák fennálltát pedig az alperes nem igazolta.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal az alperesi állásponttal sem, hogy a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte. Az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldalán részletezte, hogy a felperesi társaság tagja több esetben is kérte és sürgette az alperestől a szakértői tanácsadó szerződések megküldését, amelynek az alperes csak oly módon tett eleget, hogy egy kimutatást bocsátott a tag rendelkezésére, magukat a szerződéseket és a kifizetéssel kapcsolatos iratokat azonban nem. A felperes helytállóan hivatkozott az eljárás során arra, hogy ezen kimutatás alapján nem volt abban a helyzetben, hogy a perindításról döntsön, az alperes ügyvezetői megbízatásának megszűntét követően birtokába jutott teljesítésigazolás, számla, valamint a szerződések rendkívül rövid megfogalmazása alapján nem láthatta: ténylegesen milyen szolgáltatásnyújtás történt a megbízottak részéről. Arra csak a peres eljárásban derült fény, hogy az ügyvéd tevékenysége szóbeli tanácsadásra korlátozódott, ezért ennek értékelhető írásos dokumentuma a társaságnál nem volt. A felperes ezek alapján alakította ki azt a véleményét, hogy tényleges teljesítés a megbízottak részéről nem történt. Ilyen információk hiányában a törvényszék szerint nem elvárható a munkáltatótól, hogy a kevés ténybeli adatra tekintettel vállalja a megbízottakkal szembeni azonnali perindítás kockázatát.

„A másodfokú bíróság mellőzte [REDAKT] munkénti meghallgatására vonatkozó alperesi indítványt. [REDAKT] vallomása és a fellebbezési eljárásban csatolt, 2013. január 11-én kelt szakvélemény alapján ugyanis egyértelműen megállapítható volt, hogy a per tárgyát képező vélemény elkészítésében az előbbi személy nem működött közre. [REDAKT] mévelt meghallgatását a másodfokú bíróság nem ítélte

szükségesnek, mert az általa nyújtott tevékenységről a tanú az elsőfokú bíróság előtt már beszámolt, annak alapján a tényleges teljesítés tényét egyik bíróság sem kérdőjelezte meg. Jelen ügyben az alperesnek azt kellett volna bizonyítani, hogy [REDAKT] tal adott tanácsok alapján lépett fel a felszámolóval szembeni tárgyalások során, ez pedig a felszámolóbiztos meghallgatása nélkül nem igazolható, erre nézve azonban a jogi képviselővel eljáró alperesnek nem volt tanúbizonyítási indítványa.”

A másodfokú ítélettel szemben alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet.

Felperes álláspontja szerint alperes a felülvizsgálati kérelmében nem mutat rá olyan iratellenes értékelésre, amely alkalmas lett volna a Kúria részéről kirívóan okszerűtlen következtetés megállapítására.

A felülvizsgálati eljárásban a bíróságok mérlegelési körébe tartozó ténykérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok megállapításánál és egybevetésénél nem történt-e iratellenes, okszerűtlen következtetés. (BH2001.197.)

A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére csak meghatározott esetekben van lehetőség. (KGD2006.38.)

Ha tehát a bírósági ítélet tényállása iratellenesen került megállapításra vagy okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, akkor az eljárási szabálysértés megállapítható. (BH1994.221.) Nevezett esetben is észlelte a másodfokú bíróság a felperes által jelzett ellentmondásokat, a bizonyítékokat azonban összességében mérlegelve meggyőződése szerint a tényállást helyesen állapította meg.

Alperes által jelölt ellentmondás:

„Megbízottak közreműködése előtt:

A felszámolóval való kapcsolattartás feszült levelekkel terhelt, az őrzött vagyontárgyak értékesítésével vagy elszállításával kapcsolatban a felszámolóbiztos lépést sem tesz, a felperes által bejelentett költségigényt vissza sem igazolja, a költség megtérülésével kapcsolatban megoldás nincs.

Megbízottak közreműködése után:

[REDAKT] számloló a tárolás költségeinek megtérítésére vonatkozó igényt – részben – elismerte. Ezt [REDAKT] értékesítésre nyilvános pályázatot írt ki, pályázati felhívását megküldte nekem, és [REDAKT] Majd abban is megállapodtunk, hogy a vevő a vételárat engedményezés útján [REDAKT] részére fizetheti meg. [REDAKT] pontja szerint ez biztosította az „A” kategóriás költség biztos megtérülését.) A pályázat tartalmazta a vevőkijelölés lehetőségét is, mellyel [REDAKT] tanácsára éltünk. az adásvételi szerződés végül 2013. április hó 10. napján létrejött, a [REDAKT] vételárat 2013. október 9. napjáig megfizette: a tárolás költségei megtérültek...”

„Megbízottak közreműködése után:

Az A/6. szám alatt a bizonyítékokhoz csatolt, 2015. május hó 11. napján kelt levelében [REDAKT] felszámolóbiztos így nyilatkozik:

„(...) az általunk is elfogadott szakértői iroda (...) a közöttünk húzódó per ügyében szakértői véleményt készített. A peres eljárástól a szakértői vélemény elkészültét és a hitelezők tájékoztatását követően végül elálltunk.”

2012. december 17-én kézbesítenek felperes részére egy 303.900.000,-Ft összegű kötelezést tartalmazó határozatot. Telnek a határidők, közeledik az ünnepi időszak, az ügyvezetőnek a társaság létét fenyegető végrehajtást meg kell akadályoznia, de az A/1. szám alatt csatolt bizonyíték szerint: „most tűnnek el a adószakértők”, akik közül az egyik, hosszabb külföldi távollétére figyelemmel azt javasolta [REDACTED] ügyvezető úrnak, hogy forduljon adótanácsadás-szakértés ügyben az Ö [REDACTED] irodájához” (A/5. szám alatt csatolt okirati bizonyíték: felperes adószakértője [REDACTED]). A javaslatot megfogadva december 20. napján megküldtem a szükséges iratokat a szakértői iroda részére (A/3 szám alatt csatolt elektronikus levél, tárgy: „NAV fellebbezés elbírálása.”), és „e naptól kezdve indultak a rendszeres konzultációk”(A/2 szám alatt csatolt levél).

A tényállás idevonatkozó, további tényei [REDACTED] núvallomása rögzíti az 1.M.164/2014/17. számú jegyzőkönyv 8. oldalán: „A NAV-os ügyet kb. 2012. októberétől foglalkoztunk (az elsőfokú NAV határozat 2012. szeptember 25-én kelt), és a karácsony előtti időszakban sűrűsödtek a problémák. A [REDACTED] nagyon fontos volt, hogy likviditását megőrizze. A felperes segítséget kért az ügyben, hogy milyen úton-módon lehet elkerülni egy határozat végrehajtását, ezzel kapcsolatban adtunk tanácsokat...”

„Megbízottak közreműködése után:

A kereseti kérelem az év végén benyújtásra kerül, végrehajtási eljárás nem indul.”

Sérrelmezi a felülvizsgálati kérelem, hogy alperest terhelte a bizonyítás, és felperesnek kellett volna bizonyítania az alperes eljárásának gondosságát.

„E szempontokon túl olyan személyes mozzanatok, mint például a szakértők távolléte, vagy az ügyvezető és a jogi képviselő megromlott viszonyának értékelése sem maradhatott volna el.”

„E helyütt szükséges megjegyezni, hogy a bizonyítási teherre vonatkozó jogszabályba ütköző eljárásán túl a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (3) bekezdését is megsértette, mert nem észlelte, hogy a tényállás feltáratlansága és az elsőfokú határozat iratellenessége következtében a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű megismétlése szükséges.”

„A Törvényszék ítéletében „nem értett egyet azzal az alperesi állásponttal sem, hogy a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte.” A határozat azonban így elmulasztja az adott ügyre irányadó anyagi jogi szabályok alkalmazását, hiszen a kártérítés sikerességéhez felperesnek azt is be kellett volna bizonyítania, hogy eleget tett a kárelhárítási, kárcsökkentési kötelezettségének.”

„A kárenyhítési kötelezettség megsértése akkor állapítható meg, ha a felperes elmulaszt valamely tőle elvárható cselekményt vagy magatartást, amely alkalmas lenne a bekövetkezett kár mérséklésére.”

Alperes szerint a fellebbviteli bíróság iratellenesen jutott arra a következtetésre is, hogy a 6/2014. (VII.10.) számú taggyűlési határozat perindításra való felhatalmazást tartalmaz. „Fentiek okán a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványt tettem a 2014. év július hó 10. napján tartott taggyűlés teljes jegyzőkönyvének becsatolása mellett a perindítás napján hatályos felperesi társasági szerződés, és a perindítás napján hatályos szindikátusi megállapodás becsatolására is. Az indítványom mellőzésének indokaira a másodfokú ítélet a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértésével nem tért ki, ami azért lényeges jelentős jogszabálysértés, mert

álláspontom szerint e bizonyítási hiányosság a tényállást feltáratlanná, az ítéletet pedig megalapozatlanná teszi a következők szerint.”

„A másodfokú ítélet nem tesz eleget tényállás-tisztázási és indokolási kötelezettségének, mert jelentős tényeket hordozó bizonyítékok értékelését elmulasztja, és ki sem tér arra, hogy miért von le e tényekkel ellentétes következtetést.”

Alperes által jelölt ellentmondás:

„A másodfokú adóhatósági határozatot 2012. december 12-én kézbesítették (...) a felperes állandó adóhatósági szakértője december 19-én elektronikus levélben tájékoztatást adott alperesnek és az állandó jogi képviselőnek a határozathoz fűződő jogkövetkezményekről, a jogerőről, a méltányossági kérelem benyújtásáról és a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemről. (...) Levelét azzal zárta, hogy amennyiben ezt átküldik, lehetősége lesz elolvasni.

A tényállás ilyen tartalmú rögzítését követően a megalapozatlan ítéleti következtetés a hivatkozott levél tizenegy soros „tájékoztatása” alapján megállapítja, hogy „az alperes iratellenesen hivatkozott arra, hogy a társaság állandó szakértője (...) segítségét nem kapott.”

E körben alperes az iratellenesség alátámasztásaként a szakértő által utalt „lehetőség” szót ragadja ki, a jelentős értékű adótartozás „tétjét”, (...) javaslatát emeli ki, és az A/3. szám alatt csatolt elektronikus levelet.

Cáfolat:

A peres eljárások során értékelésre kerül (...) véleménye, és az általuk benyújtott iratok tartalma is. Alperes az iratellenesség alátámasztásául a „lehetőség” szót ragadja ki és Veinperl Róbert javaslatát emeli ki. A másodfokú bíróság utalt rá, hogy okiratok tanúsítják a perben, hogy: *„Ezen szakértők a közigazgatási perben benyújtott keresetlevelet véleményezték, változtatásokat is javasoltak annak figyelembevételével. Egyebekben arra az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá, hogy adóügyi megállapításokat a szakértői vélemény nem tartalmaz, nem is adószakértő készített.”* Önmagában a javaslat nem alapozza meg a megbízás indokoltságát, kitért rá mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság is, hogy már a szerződés megkötésekor megállapítható, hogy nem az elvárható gondosság mellett járt el az ügyvezető, és a tanúvallomás is igazolja, hogy konkrét kérdéseket sem tudott megnevezni, amelyekre a megbízás vonatkozott, vagy amelyekre választ várt. A megbízás tárgyára semmilyen irat, nyilatkozat nem utal! (...) ata önmagában egyáltalán nem adhat alapot arra, hogy az e körben értékelés alá vonni szükséges más tényállási elemek értékelése nélkül ez alapján volna indokolt megállapítani a megbízás szükséges voltát. Ez abszurd. A bíróságok minden nyilatkozatot értékelték, a bizonyítékokat összességükben is értékelés alá vonták, az alperes által előadottakat, és a szerződéskötés hiányosságait, magának a szakvéleménynek az adóügyi megállapításainak hiányát, továbbá azt, hogy nem is adóügyi szakértő készítette, mind-mind jelentőséget tulajdonítva jutottak arra a meggyőződésre, hogy ez a megbízás indokolatlan, szükségtelen volt.

Alperes által előadott ellentmondás:

„A jogerős ítélet a szakvélemény szerepét is a bizonyítékokkal ellentétesen ítéli meg az alábbiak szerint.

A másodfokú ítélet szerint: „azt az alperes nem bizonyította, hogy a megbízása alapján [REDACTED] Kft. által készített szakértői vélemény hatására változtatta volna meg a felszámoló az elhatározását.”

Az A/6. szám alatt a bizonyítékokhoz csatolt, 2015. május hó 11. napján kelt levelében [REDACTED] felszámolóbiztos – fent idézett – nyilatkozatára utal.

Alperes előadja, hogy [REDACTED] gyzőkönyvi nyilatkozatában a következő nyilatkozatot teszi: „2012. őszén keresett meg minket az alperes, hogy megbízása lenne számunkra, pénzügyi, gazdasági átvilágításra lenne szüksége a [REDACTED] vel folyamatban lévő ügyben. (...) Kb. fél évig folytattunk konzultációkat, többször felkerestük az alperes által vezetett céget, iratokat tekintettünk meg.”

A tanúvallomás alapján megállapítható, hogy a megbízásról történt megállapodás létrejött a szerződés aláírását megelőzte, és ekkor még semmilyen információ nem volt a per folytatásával kapcsolatban.

„Az ítélet szerint már a megbízási szerződés megkötésekor tudtam, hogy a felszámoló eláll a pertől. E körben ismét az A/6. szám alatti mellékletre hivatkozik, mely szerint azt igazolja, hogy akkor még a felszámoló sem tudta, hogy el fog állni.

Cáfolat:

A felszámoló nyilatkozata, mely szerint: „(...) az általunk is elfogadott szakértői iroda (...) a közöttünk húzódó per ügyében szakértői véleményt készített. A peres eljárástól a szakértői vélemény elkészültét és a hitelezők tájékoztatását követően végül elálltunk.”

Ez a nyilatkozat egy kiragadott mondat. A Kúria pusztán ezen mondat hatására nem állapíthat meg okszerűtlen logikai következtetést, és mondhatja ki azt, hogy ennek alapján az elállásra hatással volt a szakvélemény. A bíróságok értékelték a szakvélemény tartalmát, és a másodfokú eljárásban beszerzésre került a hiányzó 7. oldal is!

A felszámoló NEM azt mondja a fenti állításában, hogy a szakvélemény MIATT, arra tekintettel állt volna el a keresettől! Alperes belemagyarázni kívánta ebbe a mondatba, amit láttatni kíván, és pusztán erre az egy fordulatra építve ítéli a Kúria teljesen megalapozatlanul úgy a tényállást, hogy bizonyított volna az, hogy a szakvélemény hatására állt volna el a felszámoló. Pusztán azt mondja ki a fenti állításában a felszámoló, hogy időbeliségében a szakvélemény elkészültét és a hitelezők tájékoztatását követően állt el. A szakvélemény ugyanis NEM volt alkalmas arra, NEM tartalmazott olyan információt, amely az elállásra hatással lett volna, és a megbízási szerződés megkötésekor az alperesnek tudomása volt arról, hogy a felszámoló nem kívánja folytatni pert, ezért a társaság elsődleges érdekei nem tették szükségessé a szakértői vélemény elkészítését. A szakértő Kft-t alperes 2013. január 4. napján bízta meg. A felszámoló pedig jóval ezt megelőzően, „2012. november 26-án tájékoztatta [REDACTED] hitelezőit a folyamatban lévő polgári perrel kapcsolatban és az adós helyzetét értékelve arra a következtetésre jutott, hogy likvid vagyoni hiányában a perköltség finanszírozására nincs forrás, ezért nincs abban a helyzetben, hogy folytassa a pert, így a maga részéről el kíván állni a keresettől. Felhívta a hitelezők figyelmét a per továbbvitelének lehetőségére és a perbelépési szándékuk jelzését kérte azzal, hogy az a hitelező, aki élni kíván e lehetőséggel 2012. december 31-ig jelezze, mert ezen időpont után a felszámoló el kíván állni a pertől.” Az elállási szándék megelőzte a szakvélemény elkészítését, de még a megbízást is! A Kúria ezt a tényít figyelembe sem vette!

Következtetést vont le a beszerzett 7. oldal vonatkozásában a másodfokú bíróság, a Kúria ezt nem értékelhette volna felül, ugyanis a következtetés teljesen okszerű: A hiányzó 7. oldal az eladáskori nyilvántartási értékre és a vételárra, ezek arányára vonatkozott, és ennek alapján számviteli szempontból

ítélte nyereségesnek az eladó szempontjából az ügyletet. Kiemelte, hogy az eladás elmaradása irreleváns volt a vevő felperes számára, az adásvételi szerződés alapján az értékesítés megtörtént, az eladó számviteli jellegű szempontjai nem tartoztak a vevő elsődleges vételi szempontjai közé, a nyereség kérdése pedig egyik perben sem merült fel. Az eladó szempontjából ítélte nyereségesnek az ügyletet! Ezt a tényt a Kúria teljesen figyelmen kívül hagyta!

Rámutat felperes [REDACTED] anú vallomására is (elsőfokú eljárás 17. sorszámú jegyzőkönyve 7. oldal): „az ügyvezető megbízása szerint a fő feladatunk annak megítélése volt, hogy az őt segítő jogi szakértő helytállóan látja-e a dolgokat. A szakvéleményünk elkészítésében pénzügyi szakértő és pénzügyi bank szakértők vettek részt.

„A NAV-os ügygel kb. 2012. októberétől foglalkoztunk, és a karácsony előtti időszakban sűrűsödtek a problémák.”

Ebben az időszakban [REDACTED]-nek nem is volt még megbízása! Miként foglalkoztak már 2012 októberétől megbízás nélkül ezzel az ügygel? Az elsőfokú közigazgatási határozat 2012 decemberében született!

Alperes állítása:

„Az eljárásban hivatkoztam arra, hogy az ügyvédi megbízás egyik oka a korábbi jogi képviselőbe vetett bizalmam elvesztése volt. A jogerős ítélet e szubjektív szempont figyelembevételét a bizonyítékokkal ellentétesen utasította el az alábbiak szerint.”

Cáfolat:

Alperes viszont a személyes meghallgatásakor azt állította ezzel szemben, hogy az állandó megbízottal 2012. decemberében – tehát ezen megbízás létrejöttétől után – még együtt tudott dolgozni. (5. számú jegyzőkönyv 7. oldal).

Megállapítható, hogy a szindikátusi szerződés még nem korlátozta az alperest újabb ügyvéd igénybevételeiben. „Amennyiben ez a bizalomvesztés már 2012. decemberében kialakult, úgy a másodfokú bíróság szerint az ilyen tisztséget betöltő személlyel szemben elvárható követelmény, hogy a szindikátusi szerződésre is figyelemmel erről tájékoztassa a felette munkáltatói jogkört gyakorló taggyűlést és iránymutatást kérjen a szerződés fenntarthatóságával kapcsolatban. Az alperes erre nem hivatkozott.”

A Kúria negligálta alperes rosszhiszemű, a Szindikátusi szerződés rendelkezéseinek figyelembevételét nélkülöző eljárását is, amelyet az alsóbb fokú bíróságok értékeltek. Alperes indítványozta a szerződés felperes általi becsatolását, amely szintén érthetetlen volt, hiszen a szerződéssel maga alperes rendelkezett, szerződő fél volt benne.

A másodfokú ítélet szerint az a nyilatkozata alperesi képviselőnek, mely szerint „2012. év végi időszakban még tudtam együtt dolgozni az állandó megbízottal, a bizalomvesztéssel szemben álló körülmény.” Alperes: „Az eljárás bíróságok e körben elmulasztották értékelni az elsőfokú eljárásban A/3. szám alatt csatolt, 2014. év február hó 04. napján tartott taggyűlés jegyzőkönyvét, melyben a bizalomvesztés időpontját [REDACTED] felperesi tag képviselője pontosan 2012. novemberét jelöli meg.” Az elsőfokú eljárás 11. számú jegyzőkönyv 6. oldal [REDACTED] vallomása: „A felperes jogi képviselője és az ügyvezető közötti kapcsolat akkortól romlott meg, amikor én az ügyvezető tevékenységét írásban is kifogásoltam. Ez 2013. kora őszén volt.”

Az alperes maga jelölte meg, ő maga nyilatkozta azt, hogy együtt tudott dolgozni a jogi képviselővel 2012. decemberében. A csatolt taggyűlési jegyzőkönyv [REDACTED] nyilatkozatát követően így nyilatkozik: (79. oldal): [REDACTED] *mondta a novemberi, november vége tele lehetett talán.* A tárgyaláson alperes nyilatkozata szerint december hónapban még együttműködés volt. Az alperes a saját nyilatkozata cáfolatát akarja bizonyítani a taggyűlési jegyzőkönyvből [REDACTED] elhangzott nyilatkozattal? Ez abszurd! A taggyűlési jegyzőkönyvben alperes által jelöl [REDACTED] utáni időpontot jelent.

Alperes általi nyilatkozat:

Állítása szerint környezetvédelmi problémák is felmerültek, mindez pedig szerinte azért jelentős, mert a környezetvédelmi problémák fennállta is egyik oka volt annak, hogy a tárolt eszközök mielőbbi elszállítását meg kellett oldani.

Cáfolat:

A környezetvédelmi probléma fennállására is kitér a bírósági ítélet, utalt a bíróság arra, hogy a környezetvédelmi probléma fennálltát alperes állította, de ezt alperes nem bizonyította!

Alperes nyilatkozata:

„A tényállás feltáratlanságához vezető, ezáltal az ügy érdemi eldöntéséhez jelentősen befolyásoló körülmény, hogy a fellebbviteli bíróság a Pp. 3. § (3), 164. § (1) és 221. § (1) bekezdésébe ütköző módon mellőzte az általam felajánlott bizonyítási indítványokat.”

Cáfolat:

A szindikátusi szerződés alperes rendelkezésére állt – annak maga személyében is és képviselőként is aláírója volt –, azt ő maga tudta volna csatolni.

[REDACTED] meghallgatása alperes szerint azért lett volna szükséges, mert „nyilatkozni tudott volna arról is, hogy [REDACTED] a szakértő iroda milyen szerepet játszottak az értékesítés folyamatában.”

„Indítványom azonban a fellebbviteli bíróság mellőzte, mert álláspontja szerint „egyértelműen megállapítható volt, hogy a per tárgyát képező vélemény elkészítésében az előbbi személy nem működött közre.”

[REDACTED] ismételt meghallgatását is kérte, arra, hogy: „az általa kifejtett teljesítésről teljes részletességében nyilatkozzon.

[REDACTED] működhetett közre a szakvélemény elkészítésében, hiszen a teljesítésigazolás jóval korábbi [REDACTED] nem vehetett részt az értékesítés folyamatában sem, mindemellett egy alkalommal meghallgatásra került, nem volt indokolt a további meghallgatása a perben, nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy mit végzett.

A Kúria ítélete:

„Az alperes a felülvizsgálati kérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az ekként irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a törvényszék tájékoztatása a bizonyítási teherről nem felelt meg a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak. A másodfokú bíróság a 4. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldalán az Mt. 179. § (1) és (2) bekezdésében foglalt bizonyítási teherrel ellentétesen arról tájékoztatta az alperest, hogy terhére esik annak valószínűsítése és bizonyítása, hogy 2012. november 4. és 2013. március 22. közötti időtartamban,

amíg jogi szakértőként [REDACTED] nybe vette, felmerültek a [REDACTED] vezetőjeként olyan kötelezettségei és feladatai a [REDACTED] f.a.” felszámolási eljárása [REDACTED] kapcsolatban, amelyek indokolták további jogi szakértő igénybe vételét.

„A törvényszék fenti felhívása a Pp. 164. § (1) bekezdése ellenére a felperest terhelő bizonyítást az alperesre hárította annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság a jogi képviselővel kötött megbízási szerződés körében a keresetet elutasította. Az alperes a törvényszék tájékoztatása alapján mindkét megbízási szerződés alapján megtette bizonyítási indítványait, további iratokat csatolt, amelyet azonban a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyott.”

„Az eljáró bíróságoknak a Pp. 3. § (3) bekezdésébe foglalt felhívást minden esetben az anyagi jogszabályok által előírt bizonyítási teher figyelembevételével kell megtenni. A téves tájékoztatás alapján meghozott érdemi döntés és a rendelkezésre álló bizonyítékoknak a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétes értékelésén alapuló ítélet jogszabálysértő.

Az előbbiek szerint a perben az Mt. 179. § (2) bekezdése alapján a bizonyítás a felperest terhelte, amelynek során azt kellett igazolnia, hogy az alperes a per tárgyát képező két megbízási szerződés megkötésével nem a Gt. 30. § (2) bekezdésében foglaltak alapján járt el, vagyis nem a társaság elsődleges érdekeit tartotta szem előtt és ezen magatartásával összefüggésben kárt okozott.

A jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdését megsértve értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, a tényállást az érdemi elbírálásra lényegesen kihatóan hiányosan, és iratellenesen állapította meg, ezért az alperes kártérítési kötelezettségének fennállására levont következtetésével sem értett egyet a Kúria.

A kártérítés alapjául megjelölt alperes által megkötött megbízási szerződések körében a törvényszék értékelés nélkül hagyta és ezért nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a szerződések megkötésekor a felperesi társaság perben állásával nem vitatottan két peres eljárás volt folyamatban. A [REDACTED]-vel megkötött adás-vételi szerződés érvénytelenségére irányuló per pertárgyértéke 1.280.000.000 forint, az adóhatóság által hozott közigazgatási határozattal szemben érvényesített kereset pertárgyértéke pedig 303.399.000 forint volt. E jelentős pertárgyértékek figyelembevételével az alperes a felülvizsgálati kérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy, hogy az igénybe vett jogi képviselő és szakértői intézet részére kifizetett megbízási díjak aránya a vitatott pertárgyérték mindössze 0,3 %-át tették ki.

A szakértői intézettel kötött megbízási szerződés fennállásának időtartama alatt – a bíróságok helytálló megállapítása szerint – az adás-vételi szerződés érvénytelensége iránti peres eljárás ugyan szünetelt, azonban az csak 2013. őszén került megszüntetésre, miután a felszámoló a keresetétől elállt. E körben nem lehetett figyelmen kívül hagyni a felszámoló 2015. május 11-én kelt levelét, amely egyértelműen azt tartalmazta, „hogy a peres eljárástól a szakértői vélemény elkészültét és a hitelezők tájékoztatást követően végül elálltunk.” E megfogalmazás pedig egyértelműen alátámasztja, hogy a szakértői vélemény szerepet játszott a felszámoló keresettől történő elállást tartalmazó döntésében.

A másodfokú eljárás során került becsatolásra a [REDACTED] teljes igazságügyi szakértői véleménye, annak 7. oldala az elsőfokú eljárás során nem került értékelésre, mert nem állt a bíróság rendelkezésére. ezen 7. oldal tartalmazza a szakértő összefoglaló véleményét, amely szakértői kompetenciába tartozóan nyilvánít véleményt az adás-vételi szerződés érvénytelenségének tárgyát képező radiátorgyártó gépsor eladáskori nyilvántartási értékére, a vételárra és e körben azt a megállapítást teszi, hogy az eszköz eladás szigorúan számviteli szempontból nyereséges volt az eladó szempontjából. Az eladás okaként megállapítja, hogy a radiátorgyártó sor részben TMK, részben felújító jellegű ráfordításai meghaladták a [REDACTED] anyagi

lehetőségeit. Az esetleges felújítások elmaradásával az esetleges leállások gyakorisága nő először, amely jelentős többlet veszteséget okoz, másrészt a szállítási késedelmek miatt értékesítési, likviditási nehézségek lehetetlenné tették volna a fennálló hitelek törlesztését. Ezen tényezők pedig azt eredményezték volna, hogy az értékesített eszközök értéke a számviteli előírásokat jóval meghaladó ütemben csökkentek volna. A szakértői vélemény ezen oldalán rögzítette azt is, hogy ekként az esetleges felszámoláskor a felszámolás alatt lévő társaság hasznosítható eszközértéke a nyilvántartási ár fele alá esik, miközben a kötelezettség állománya változatlan marad. Az adás-vételi szerződés keretében a kötelezettség követelés aránya 1:1-ben, míg az értékesítés elmaradásával 1:0,25 arány valószínűsíthető. A szakértői vélemény ezen, számviteli és gazdasági tárgyú megállapításai ugyan nem a felperesi társaság szempontjából értékelik a megkötött adásvételi szerződést, azonban a [REDACTED] felszámolójának kellő alapot szolgáltatottak a szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresettől történő elállásra, amely ekként közvetetten a felperes érdekét is szolgálta.

Az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése során nem vették kellő mértékben figyelembe az adóhatósági eljárással kapcsolatos szakértői közreműködést sem. Peradat, hogy a másodfokú adóhatósági határozatot a felperesi társaságnak 2012. december 12-én kézbesítették, amellyel kapcsolatban [REDACTED] – a felperes állandó adóhatósági szakértője – december 19-én elektronikus levélben adott tájékoztatást az alperesnek, azonban levelét azzal zárta, hogy amennyiben ezt átküldik „talán lesz lehetősége elolvasni.” E bizonytalan tájékoztatás, az adóhatósági pertárgy értékét figyelembe véve, továbbá arra tekintettel, hogy ezen kritikus időszakban [REDACTED] sem volt elérhető, megalapozottan indokolta a szakértői intézet igénybevételét, amelyet a másodfokú eljárás során becsatolt A/5. alatti [REDACTED] levele – amelyben ő maga is a társaságot ajánlotta az alperes ügyvezetőjének – teljes mértékben alátámasztott.

Mindezekből következően a becsatolt és rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a szakértői vélemény részoki szerepet játszott abban, hogy az adásvételi szerződés érvénytelenségére irányuló perben a felszámoló elállt a keresettől, továbbá a szakértői intézet eljárása, közreműködése és tanácsai jelentős segítséget nyújtottak az alperesi ügyvezetőnek a 2012. év végi adóhatósági eljárással kapcsolatos döntéseiben is.

A [REDACTED] megkötött megbízási szerződések körében mindkét fokú bíróság azt állapította meg, hogy a jogi képviselő érdemi tanácsokat adott az alperes számára, vagyis az ügyvéd részéről a tényleges jogi tanácsadás egyértelműen megvalósult. Ennek következtében az elsőfokú bíróság e körben a felperes kártérítési keresetét elutasította, a másodfokú bíróság pedig az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a keresetnek ebben a körben is helyt adott. A jogerős ítélet a megbízási díj kifizetését azért tartotta indokolatlannak, mert a felperesi cég ebben az időszakban állandó jogi képviselővel rendelkezett, aki az alperes rendelkezésére állt, továbbá az alperesnek, mint ügyvezetőnek a hiányos ismeretek kiegészítésére vonatkozó felvilágosítása nem volt a felperesi cégre terhelhető.

Az alperes a másodfokú eljárásban a törvényszék felhívását követően – a felperes által sem cáfolt – nyilatkozatot tett arról, hogy a [REDACTED] pertárgyainak tárolási költségei megtérítésére vonatkozó igény körében pályázatot írtak ki, amelyben [REDACTED] tanácsára éltek a vevőkijelölés jogával. Ennek hatására a tárolás költségei megtérültek, a tárolt eszközök által elfoglalt kapacitások felszabadultak és a környezetvédelmi kockázat megszűnt. A vevőkijelölés joga és a részben ennek tulajdonítható tárolási költség megtérítése tehát vagyoni értéket jelentő, hasznosítható tanács volt.”

„A megbízási szerződések megkötése a felperes társasággal szemben folyamatban lévő magas pertárgyértékű (másképp milliárd forint értéket meghaladó) perre, valamint 2012. december 17-én közölt, háromszázmillió

hogy kapjanak a döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban álláspontjaik kifejtésére, nyilatkozataiknak és bizonyítási indítványaiknak a megtételére. A felek rendelkezési jogához kapcsolódó a Pp. 3. § (3) értelmében a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása. Erre felperesnek nem volt lehetősége, a másodfokú eljárásban arról tájékoztatták, hogy alperesen van a bizonyítás terhe, majd a Kúria kimondta, hogy felperest terheli a bizonyítási kötelezettség, de ő ennek nem tett eleget. Nyilván nem tudott ennek eleget tenni, ha azt a tájékoztatást kapta, hogy nem ő köteles bizonyítani.

A tisztességes eljáráshoz való jogból következik a *jogegyenlőség* követelménye is. A felek jog- és érdekérvényesítésének egyenlően kell érvényesülnie, azonos súlyú jogok és kötelezettségek illetik meg őket. Ezen kötelezettségek az eljáró bírót terhelő tájékoztatási kötelezettségben jelennek meg. Így sérül ez a jog, ha nem tájékoztatják megfelelően a Pp. 3. § (3) bekezdésben foglaltakról, és az egyik félnek nem adódik lehetősége a bizonyításra.

Az iratellenes indokolás is sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

A tisztességes eljáráshoz való jog fenti elemei sérültek a Kúria eljárásban, az elvégzett felülmérlegelés pedig inkoherens a bírósági ítéletekben megállapítottakkal, sérti a jogorvoslathoz való jog immanens tartalmát.. A jogbiztonság érvényesülésének feltétele, hogy a jogalkalmazás kiszámítható és konzisztens módon működjön, illetve garantálják a jogorvoslathoz való jogot. Az egyértelműség, előreláthatóság, kiszámíthatóság követelménye a jogalkalmazót is kötelezi, hiszen csak így érvényesíthető a jogbiztonság, illetve az Alaptörvényben alapvető jogként biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jog. Az eljárási garanciák megjelennek a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) több rendelkezésében is, többek között a 275. § (1) bekezdésében, amely kimondja, hogy a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, mely tilalom a kapcsolódó jogirodalmi álláspont és a kommentárszövegek alapján nyilvánvaló, hogy magában foglalja a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmát is. Ez alól *egy kivétel van*, ha az eljáró bíróságok részéről a bizonyítékok értékelése által megállapított tényállás iratellenes, kirívóan okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz, ilyenkor a Kúria elvégezheti a bizonyítékok újraértékelését, felülbírálatát. Ilyen jogszabálysértés nem történt tárgybani ügyben, a Kúria nem is utalt ezen tevékenysége megengedhetőségének indokaira, és azt sem mondta ki a döntésben, hogy az eljáró bíróságok kirívóan okszerűtlen következtetést vontak volna le a bizonyítékokból. Sajnálatos módon éppen a Kúria végzett az eljárás során iratellenes – lényeges megállapításokat figyelmen kívül hagyó – okszerűtlen következtetést.

Mindkét bíróság teljes mértékben feltárta a tényállást, minden bizonyítékot – kellő mértékben - értékelt. Ha azonban ezen követelménynek ellentmondó eljárási jogszabálysértés nem állapítható meg, a felülvizsgálati szakban nincs lehetőség a bizonyítékok felülmérlegelésére, különösen úgy nem, hogy a Kúria nem is utalt ezen tevékenysége megengedhetőségének indokaira.

Alperes harmadfokú bírósággént tekintett a Kúriára. A Veszprémi Törvényszék helyesen állapította meg a tényállást, abból helyes ténybeli és jogi következtetéseket vont le, az ítélet indokolása kellően részletezett, valamennyi alperesi érvelésre kitér. Valamennyi bizonyítékot értékelt, a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat is, és a tényekkel ellentétes következtetést nem vont le, minden értékelést megindokolt, nem hagyott figyelmen kívül jelentős tényeket.

Alperes a felülvizsgálati kérelmében túlterjeszkedett a felülvizsgálati kérelem által adott lehetőségen, mintegy második fellebbezési lehetőségként tekint a felülvizsgálatra, az általa felhozott védekezés, a kérelemben megjelölt – egyébként nem új - tények ismertetését a két eljárás során kellett volna

előterjesztene és igazolnia. Semmilyen olyan eljárási vagy anyagi szabálysértés nem valósult meg, amelyet alperes állít.

Mivel a felülvizsgálat, mint rendkívüli perorvoslat már jogerőssé vált határozat megtámadására ad lehetőséget, alkalmazhatósága mind a korábbi, mind a jelenlegi szabályozás alapján a törvényben meghatározott feltételek fennállásához kötött.

A bizonyítékok okszerű mérlegelése felülvizsgálattal nem támadható. A Kúria következetes gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt, eltérő értékelésére (ún. felülmérlegelésére) nem kerülhet sor (BH 2012.179.).

Nem hivatkozhat a jogszabálysértés megjelölése körében a felülvizsgálati kérelem előterjesztője új tényekre, illetve olyan kérdésekre sem, amelyekkel az ügyben eljáró bíróságok erre irányuló kérelem hiányában a perben nem foglalkozhattak. A felülvizsgálati eljárás ugyanis nem a per folytatása; a tárgya a felülvizsgálati kérelem által meghatározott keretek között a már meghozott jogerős döntés jogszerűségének felülvizsgálata.

Ennek megfelelően a jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálattal, amely az első- és másodfokú eljárásban is felmerült (EBH 2000.371.). A felülvizsgálati kérelemben korábban nem érvényesített kifogásokra sem lehet hivatkozni (BH 1996.372.).

A megbízás előtti és utáni állapotok tekintetében felperes kiemeli, hogy megbízás utáni eredmények nem a megbízásokhoz köthetők, ezért értelmetlen ez a csoportosítás a kérelemben. Nincs összefüggés tehát az ott kifejtett állapot és a megbízás között, az elért eredmények más oknak tudhatóan következtek be, ami egyébként a peres eljárásból és az ítéletekből is kiderül.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozat figyelemreméltó, e határozat indokolásában az Alkotmánybíróság egyfelől kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt *tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot is, amelynek minimális elvárása, hogy a bíróságok az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően az ügyben szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, kérelmeit kellő alapossággal megvizsgálják, és ennek értékeléséről határozatukban számot is adjanak* [erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]]. Másfelől az Alkotmánybíróság a hatalom megosztásának alkotmányos elve alapján azt is kimondta, hogy a bizonyítást kívánó tények és körülmények meghatározása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése, és ennek eredményeként a tényállás megállapítása az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat [7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]]. **„Amíg a bizonyíték felhasználása vagy értékelése Alaptörvényben biztosított jogot nem sért, az Alkotmánybíróság tartózkodik a bizonyítékok felülvizsgálatától.”**

Tárgybani ügyben a bizonyítékok értékelése súlyosan sérti felperes tisztességes eljáráshoz való jogát és egységes jogalkalmazói gyakorlatot biztosító jogszabálysértő Kúriai ítélet révén a jogbiztonság alkotmányos követelményét, és a jogorvoslathoz való jogot is. A Kúria nem hozhat felülmérlegeléssel olyan döntést, amely alapjául szolgáló eljárásában ő maga jut iratellenes megállapításra, ő maga hagy figyelmen kívül egyértelmű, nyilvánvaló és két alsóbb fokú bíróság által teljesen helyénvaló következtetéseket! Súlyos eljárási szabálysértést állapít meg a tekintetben, hogy a tájékoztatási kötelezettséget a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon alkalmazta, rosszul osztotta ki, hogy kinek milyen bizonyítandó tényeket kell igazolnia, mindezek mellett pedig reformatórius, és nem kasszációs jogkört gyakorol.

Mindenképp elgondolkodtató az, ha a Kúria két bíróság érvelését, döntését teljes mértékben felülírva, új döntést hoz, és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja, a korábbi ítéletekkel ellentétben. Tárgybani

Kúriai ítélet úgy ad helyt az alperes által a felülvizsgálati kérelmében foglaltaknak, hogy nem veszi figyelembe a bizonyítékokat összességében, ki sem tér arra, hogy miért logikátlan a bíróságok érvelése, súlyosan sérti az indokolási kötelezettség teljes körű megvalósulását. Alperes által a felülvizsgálati kérelmében megjelöltek alapján alperes harmadfokú bíróságként tekint a Kúriára. Az általa felhozott érveket a bíróságok értékelés körébe vonták, és mint ahogy felperes is jelen beadványában a fentiekben rámutatott a cáfolatokban arra, hogy a felhozott érvek nem alkalmasak a felülmérlegelésre, arra a meggyőződésre jutunk, hogy a Kúria csak és kizárólag az alperes kiragadott mondataira fókuszált, és úgy kezelte azokat, mintha azokat a bíróságok értékelés nélkül hagyták volna!

Tisztában van vele az indítványozó, hogy az Alkotmánybíróság nem „szuperbíróság”, de mint ahogy kimondta: *„Amíg a bizonyíték felhasználása vagy értékelése Alaptörvényben biztosított jogot nem sért, az Alkotmánybíróság tartózkodik a bizonyítékok felülvizsgálatától.”*

A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül. Az Alaptörvényben megfogalmazott tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerének elemei ennek megfelelően a magyar jogrendben immáron egy olyan alkotmányos mércét jelentenek, amely a jogszabályi környezeten túl, az egyedi ügyben hozott bírói döntések megítéléséhez is alapul szolgálnak. Az Alkotmánybíróság mindezekből arra következtetésre jutott, hogy annak alkotmányos igénye, hogy a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálást nyerjenek, nemcsak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthető.

„A Bíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot az Egyezmény 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog részének tekinti. E jog pontos tartalma a Bíróság elmúlt évtizedek során számos döntésében kimunkált, széleskörű gyakorlatából olvasható ki. E körben a Bíróság kiindulópontja az, hogy a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrésztől erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét.” (Taxquet kontra Belgium, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: Shala kontra Norvégia, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.).

A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat *kellő részletességgel mutassák be* (Suominen kontra Finnország, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: Vojtechová kontra Szlovákia, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.).

A Bíróság olvasatában az adott bírói döntés természete, és az alapul fekvő egyedi ügy körülményei határozzák meg, hogy milyen terjedelmű és mélységű indokolás elégíti ki az indokolási kötelezettség egyezménybeli követelményét. Ebből következően az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését **kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni.** (Tatishvili kontra Oroszország, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; Gradinar kontra Moldova, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: Sholokhov kontra Örményország és Moldova, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

Éppen ezért elképzelhető, hogy valamely részletkérdésre vonatkozó indokolás teljes elmaradása nem, míg egy lényegesebb kérdésre vonatkozó hiányos indokolás viszont az Egyezmény 6. Cikkében biztosított jog megsértését idézi elő.

A Bíróság az indokolások fogyatékoságának foka tekintetében kijelölte azt a határvonalat, amely elválasztja az Egyezménynek megfelelően indokolt határozatokat az Egyezményt sértő hiányos vagy fogyatékos indokolást tartalmazó határozatoktól. Ennek során a Bíróság elvi érveléssel szögezte le, hogy az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné. (Hiro Balani kontra Spanyolország, 18064/91.; 1994. december 9.; § 27.; Ruiz Torija kontra Spanyolország, 18390/91.; 1994. december 9.; § 29.; García Ruiz kontra Spanyolország, 30544/96.; 1999. január 21.; § 26.; Hirvisaari kontra Finnország, 49684/99.; 2001. december 25.; § 30.; legutóbb megerősítve: Sholokhov kontra Örményország és Moldova, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

A Bíróság ugyanakkor azt is elvi érveléssel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben (Helle v. Finnország, 20772/92.; 1997. december 19.; § 60.; Karakasis v. Görögország, 38194/97.; 2000. október 17.; § 27.; Boldea v. Románia, 19997/02.; 2007. február 15.; § 30.; Tacquet v. Belgium, 926/05.; 2010. november 16.; § 91.; legutóbb megerősítve: Vojtechová v. Szlovákia, 59102/08.; 2012. szeptember 25., § 35.).

Az Egyezmény jogvédelmi rendszerében a bírói döntéseknek a tisztességes eljárás által megkövetelt indokolása iránti igény egyfelől szoros összefüggésben áll a jogorvoslathoz fűződő joggal, ugyanis e jog hatékony gyakorlására kizárólag a bíróság döntését alátámasztó indokok ismeretében nyílik valódi lehetőség. (erről: Baucher kontra Franciaország, 53640/00.; 2007. július 24., 47–51.).

Másfelől szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja (erről: Shala v. Norvégia, 15620/09.; 2012. július 10., § 29.).

Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik.

„Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy „[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon [3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]]. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e,

mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat.” {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}. [34]

Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvényellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.

A Kúria nem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásához fűződő jog követelményeinek megfelelően alkalmazta a Polgári perrendtartásban foglalt indokolási kötelezettségre vonatkozó szabályokat, és nem adott számot a feleknek az ügy lényeges körülményeit érintő, az alperes által a felülvizsgálati kérelmében felhozott érvek és az eljáró bíróságok indokolása közötti összefüggésében. Önmagában nem ragadhatja ki a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, főleg nem akkor, ha iratellenes, avagy logikai ellentmondásra akar rávilágítani.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásához fűződő jog azt a minimális tartalmi követelményt állítja az indokolással szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be. Ennek megfelelően a Pp-ben foglalt indokolási kötelezettség bírói alkalmazása akkor van összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alkotmányos szabállyal, ha az ítélet indokaiból e minimális tartalmi követelmények kitűnnek. Ez az értelmezés áll összhangban azzal a korábban megfogalmazott alkotmányos igénnyel, hogy a bírói döntések ellenőrzése során a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálást nyerjenek. [39/1997. (VII. 1.) AB határozat]

A Kúria nem adott számot arról, hogy miért hagyta figyelmen kívül az alsóbb fokú bíróságok lényeges kérdések körében kifejtett érvelését, csak és kizárólag az alperes által megjelölt bizonyítékok tartalmát vizsgálta, és összességében, az időbeliség – nagyon fontos! – kritériumainak, más megállapított logikai ellentmondásoknak az alperes által felhozott érvekkel való ütköztetését nem végezte el.

Ha az alperes által felhozott bizonyítékokat összevetjük az első- és másodfokú bíróság által értékelt és levezetett indokolásokkal, nem juthatunk eltérő következtetésre! Ezt az eljárást nem végezte el a Kúria, ő maga állít fel a bizonyítékok között logikai ellentmondást, nem ad számot arról, hogy miért kirívóan okszerűtlen az alsóbb fokú bíróságok értékelése, és nem értékeli összességében a bizonyítékokat, csak és kizárólag a kiragadott felülvizsgálati kérelemben megjelölteket veszi alapul.

A Kúriai ítélet egyoldalú fókuszálására még a szóhasználat is következtetni enged:

„Az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése során nem vették kellő mértékben figyelembe...”

„nem maradhat értékelés nélkül..”

„Helytálló a felülvizsgálati kérelemnek az a hivatkozása is...”

Azt nem fejt, és nem emeli ki, hogy példának okául az alsóbb fokú bíróság kiemelte és figyelmet fordított arra, hogy [REDAKT] vevőkijelölésre vonatkozó tanácsa nem is lehetett a megbízás tárgya, hiszen akkor már kiállításra került a teljesítés igazolása, továbbá hogy az állandó jogi képviselő is adott ilyen tájékoztatást.

NEM utal arra az ítélet, hogy miért írja felül a felülvizsgálati kérelemben foglaltak megjelölése a már megállapított tényállást és értékelést, csak a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra hivatkozással állapítja meg az iratellenességet. A Kúria a bíróságok logikai következtetésére nem is utal!

Miként állapíthatja meg a (61) bekezdésében azt, hogy a szakvélemény szerepet játszott az ügyvezetőnek a 2012. év végi adóhatósági eljárással kapcsolatos döntéseiben is. Milyen döntései voltak e körben az ügyvezetőnek? Indokolatlan volt a megbízás, hiszen az adóhatósági eljárásban a fellebbezést, a keresetet is az állandó jogi képviselő intézte, és képviselte a felperesi társaságot! A NAV határozat hatályon kívül helyezésében semmilyen szerepet nem játszott a szakvélemény, de még maga a szakvélemény sem utal a NAV eljárásra! Nem figyelmen kívül hagyható tény, hogy a szakértő megbízatása 2013. március 25-én lezárult, és hogy a szakvélemény nem tartalmaz adóügyi véleményt! A Kúria ilyen lényeges elemek ellenére hogyan állapíthat meg ilyen logikátlan összefüggést?

[REDAKT] érdemi eljárása során kizárólag a vevőkijelölési jogra vonatkozó tanácsot jelöli meg a Kúria. Ez volt ezek szerint az egyetlen kézzelfogható indok az eljárása szükségességére. A vevőkijelölési jogról tájékoztatást adott az állandó jogi képviselő is, és a felszámoló is tájékoztatta az alperest. Nagyon fontos, lényeges tény az, hogy ebben az időben [REDAKT] eljárása is befejeződött már, megkapta a korábbi eljárásáért a díjat, hogyan értékelhető [REDAKT] eljárása körében, amely már lezárult ekkor?

A Kúria egyszerűen nem értékeli a lényeges kérdéseket!

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményeknek *nem* megfelelő módon alkalmazta a Kúria a Pp. rendelkezéseit, mert a kereseti kérelemben és az ítéletekben foglalt, és az ügy lényeges körülményeit érintő kérdéseket nem vizsgálta meg, és vizsgálatának ilyen eredményéről nem adott számot.

A jogalkotó az eljárási garanciák jogszabályi keretét a polgári perek körében a Polgári perrendtartásról szóló törvény megalkotásával teremtette meg. A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint: „A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.”

A kiszámíthatóság és előreláthatóság, és ezáltal a jogbiztonság követelménye miatt bír garanciális jelentőséggel a Pp. 270. S (2) bekezdésének azon fordulata, miszerint a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Kúriától „jogszabálysértésre hivatkozással” lehet kérni,

A KGD2002. 26. sz. eseti döntésben a Kúria kifejti, hogy „A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelése körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a lefolytatott bizonyítás adatainak szembeállítására, újabb összehasonlításra sem. Vizsgálhatja azonban a Legfelsőbb Bíróság azt, hogy a mérlegelés eredményét meghatározó indokok tarthatók-e, nincs-e bennük nyilvánvalóan helytelen következtetés.”

A megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved csorbát. A jogbiztonság követelményéből következik az igazságszolgáltatás kiszámítható és hatékony működése, de a címzettek joggyakorlásának biztosítása is.

A felülmérlegelés tilalma a jogorvoslathoz való alapjoggal mutat összefüggést. Ebből az alapjogból tartalmi követelmények is fakadnak. Ilyen követelmény a jogorvoslat lehetőségéről való tudomásszerzés garantáltsága; a hatékony, tényleges felülbírálat lehetővé tétele és a felülbírálatot végző szerv indokolási kötelezettsége. A Kúria nem végzett tényleges felülbírálatot, mert csak és kizárólag önmagában a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat értékelte, az indokolási kötelezettségében nem is tér ki a bíróságok által levezetett indokolásokra, pedig éppen azokkal összevetve egyszerűen nem juthatott volna arra a következtetésre, hogy a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokok okszerűk volnának.

Az eljárás tisztessége követelményének sérelmét a Bíróság csak akkor tartja megállapíthatónak, ha azt a per későbbi szakaszaiban sem orvosolták. A tisztességes eljárás hiánya megállapítható például, ha az eljárásban a felek számára nem volt biztosítva a felek egyenjogúsága, mellérendeltsége, a megfelelő részvétel vagy a fegyverek egyenlőségének követelménye.

A fentiekben előadottak kapcsán az eljáró Kúria messzemenőig nem tett eleget az Alaptörvényben rögzített értelmezési kötelezettségének, hozzájárult ahhoz, hogy egy olyan döntéssel változtasson meg két bírói ítéletet és általuk elvégzett egyébként alapos mérlegelést, amelynek során éppen ő maga teremt logikátlan érvelést, indokolási hiányosságokat, és bár lényeges eljárási szabálysértést is megállapít a Pp. 3. § (3) bekezdés körében, amely kihat az ügy érdemi elbírálására, megváltoztatja az ítéletet és ezzel elvágja a felperes elől a jogorvoslat lehetőségét, és megsérti a jogorvoslathoz való jog lényegi elemeit is. A rendkívüli jogorvoslati fórum konzervált egy olyan helyzetet, amely helyzetet, ha az alsóbb fokú bíróság teremt meg, neki kellene orvosolnia. Azért is súlyos alapjogsérelem ez, mert a Kúria indokolási kötelezettséget sértő, hiányos, okszerűtlen és felülmérlegelés követelményeinek sem megfelelő ítélet a jogorvoslat követelményeibe ütközik, mindemellett pedig a jogbiztonság követelményét is sérti. Az eljárás tisztessége az a minőség, amely kihatással bír a teljes processzusra, az ítélettel bezárólag. Ha sérül ez a garanciális jog, nem tekinthető jogszerűnek a lezáró döntés sem. Ebből kifolyólag jelen ügyben született ítélet nem minősülhet az alkotmányos követelmények megtartásával született ítéleteknek, a körülményekből kifolyólag alaptörvény-ellenes.

A jogorvoslati jog gyakorlati kiüresedését eredményezte, hogy a Kúria szinte változatlanul, kritika nélkül átvette Kúria által megállapítottakat, az alperesi előadást fenntartás nélkül magáévá tette.

A Kúria ítélete ellen nincs helye jogorvoslatnak, a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja kizárja a felülvizsgálat lehetőségét, az indítványozó kimerítette a jogorvoslat lehetőségét.

Az Abtv. 27. § a) és b) pontjában és a 30. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak.

A fentiekre tekintettel a [REDACTED] bíróság kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria – 2016. június 08. napján kelt – Mfv.II.10.033/2016/5. számú ítélet alaptörvény-ellenességét megállapítani és a döntést megsemmisíteni szíveskedjen.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-ban konkretizált hatáskör alapozza meg.

[REDACTED] mellékként csatolja az ügyvédi meghatalmazást, a Kúria Mfv.II.10.033/2016/5. számú ítéletét, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.164/2014/18. számú ítéletét, a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Mf.20.329/2015/14. számú ítéletét, a [REDACTED] cégkivonatát.

[REDACTED] kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot az Abtv. 27. § (3) bekezdésére hivatkozással - egyedi ügygel összefüggésben - az iratanyag megküldése céljából az ügyben eljáró bíróság megkeresését.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése és az 57. § (1a) pont alapján [REDACTED] nyilatkozik, hogy az adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes az Abtv. 54. §-a alapján.

Dunaújváros, 2016. szeptember 23.

Tisztelettel:

[REDACTED]